

T.B.M.M.
BARİŞ ve DEMOKRASİ PARTİSİ
Grup Başkanlığı
Sayı: 265
Tarih: 19.12.2011

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞI'NA

Nefret Suçlarının ve Ayrımcılığın önlenmesinde etkin bir düzenleme için Türk Ceza Kanununun 216. ve 66.maddesinde değişiklik yapılmasına dair Kanun Teklifi gerekçesi ile birlikte ekte sunulmuştur.

Gereğini saygılarımla arz ederim.

Pervin BULDAN
İğdır Milletvekili
BDP Grup Başkanvekili

TBMM BAŞKANLIĞI				
Tali Komisyon	-Anayasa -İnsan Hakları İnceleme			
Esas Komisyon	Adalet			
Tarih:	26 Aralık 2011		E. No: 2/222	
Yan.Üm.	Bek.Yrd.	Başkan	Gn.Sek.Yrd.	Gn.Sek.
AA	16	AA	6/5.	Ren.
TBMM BAŞKANI	M/			

GENEL GEREKÇE

Nefret suçu, bir kişi veya grubun din, dil, ırk, milliyet, etnik köken, cinsiyet, felsefi ya da siyasal inanç ve cinsel yönelim gibi özelliklerine karşı duyulan düşmanlığa dayalı olarak işlenen suçlardır, genellikle şiddet içermektedir. Nefret suçları esasen bireylere karşı işleniyor olsa da bu suçların işlenmesinde hedef alınan, diğer suçlardan farklı olarak, o bireyin  yesi olduğu sosyal gruptur. Nefret söyleminin temelinde önyargılar, ırkçılık, yabancı korkusu/düşmanlığı, tarafgirlik, ayrımcılık, cinsiyetçilik ve homofobi yatar. Kültürel kimlikler ve grup özellikleri gibi unsurlar nefret söyleminin kullanılmasını etkiler, ancak yükselen milliyetçilik ve farklı olana tahammülsüzlük gibi koşullarda, nefret dili yükselir ve etkisini arttırır.

“Nefret suçları” kavramı alanındaki suçlar halen pek çok ülkede kendilerine özgü kategorilerde ayrı ayrı değerlendirilmektedir. Ancak artık nefret su larının da farklı bir sosyo-kriminolojik gerçekliği anlattığı, oldukça ciddi bir toplumsal sorun olduğu ve kendine özgü tipolojisinin bulunduğu Avrupa’da da kabul edilmiş ve bu konuda gerek kuramsal gerek pratik çalışmalar artmaya başlamıştır. Nefret suçları kategorisinin yaratılmasında, azınlık kesimlerinin güçlenmesinin ve haklarına sahip çıkma konusunda duyarlılık göstermesinin de önemli bir etkisi vardır.

Nefret suçları, bugünün çok kültürlü toplumlarında barış içinde bir arada yaşamayı engelleyen sonuçlara yol açabilmektedir. Nefret suçları: Sözlü taciz, tehdit edici davranışlar, nefretli konuşma, ad veya lakap takma, postayla veya e-postayla rahatsız etme, telefonla rahatsız etme, mesajla rahatsız etme, duvar yazısı, fiziksel saldırı, grupça saldırı, soygun, hırsızlık, gasp, taciz, tecavüz, sarkıntılık, gözdağı verme, şiddet, aile içi şiddet, kundakçılık veya diğer herhangi bir şekilde hasar verme gibi pek çok biçimlerde işlenmektedir.

Nefret suçları, çoğunlukla çeşitli toplum kesimleri arasındaki siyasal çatışma ve kamplaşma eğilimleri ile ilgili görünse de, suçun failleri, her zaman, belirli siyasal kesimlere mensup, yönelimleri kararlı kimseler değildir. Ancak nefret su larının failleri; bu suçları her zaman siyasi saikler ile işlemiyor olsalar bile, kriminolojik olarak, belirli kesimlere karşı egemen toplumsal önyargılardan, “tarihsel” d şmanlıklardan, genel kışkırtmalardan etkilenen kimseler oldukları şüphesizdir. Bu nedenle nefret suçları, belirli toplumsal kesimlere yönelik egemen-siyasal ya da sosyo-kültürel tahammülsüzlüğün veya düşmanlıkların, bireysel izdüşümleri olarak görülebilir.

Aslında her suç için geçerli olan önemli bir kriminolojik gerçek, nefret suçları için de geçerlidir: Bireysel olsun toplu olsun suç olgusu; salt bireysel bir “şaşırmışlığın” ya da gayrimeşru bir “ l s zl ğ n” değil, aynı zamanda devletin yapısının, toplumsal ilişkilerin ve hiyerarşik yapılanmaların örgütlenmesinin, egemen ahl k ölçülerinin, ekonomik paylaşımın, toplumsal, ekonomik ve kültürel iletişim kodlarının niteliğinin ya da niteliksizliğinin de bir göstergesidir.

Türkiye’de de etnik köken, felsefi/dini inanç ya da cinsel yönelim düşmanlığı olarak adlandırılabilir çeşitli kriminojen ortam ve hareketlerin bulunduğu ve bunların kendilerini zaman zaman oldukça çok tehlikeli suçlarla “ifade ettikleri” bilinmektedir. Gün geçmiyor ki Türkiye’de etnik kökenleri, dinsel, siyasal ya da felsefi inançları ya da inançsızlıkları veya cinsel yönelimleri yüzünden insanlar bir aşağılamaya ya da fiili saldırıya maruz kalmasın. Bugün internet ortamında da nefret suçlarının körüklendiği gruplaşmaların yaşandığına tanık oluyoruz. Nefret suçları gitgide yaygınlaşmakta, özellikle gençleri kısıncasına alabilen “çetecilik hevesleri” ile de işlene gelmektedir.

TÜRKİYE HUKUK SİSTEMİNDEKİ DÜZENLEME

Türkiye uluslararası düzeyde kabul görmüş pek çok insan hakları sözleşmesini onaylamış olmasına rağmen, özellikle ayrımcılıkla doğrudan ilişki maddelere çekinceler koymaktadır. **Türkiye BM Çocuk Hakları Sözleşmesi’ni** 14 Eylül 1990 tarihinde imzalamış ve 9.12.1994 tarihli ve 4058 sayılı kanunla onaylamış olmasına rağmen, sözleşmenin eğitim hakkı ile ilgili 17, 29 ve 30. maddelerine, T.C. Anayasası ve 24 Temmuz 1923 tarihli Lozan Anlaşması hükümlerine ve ruhuna uygun olarak, ihtirazi kayıt koymuş ve yorumlama hakkını saklı tutmuştur. Bu halen geçerli bir durumdur.

Benzer bir durum **Avrupa Temel Hak ve Özgürlüklere Dair Avrupa Sözleşmesine Ek 1. Protokolü** için de geçerlidir. Türkiye 1. nolu Ek protokolü imzalayıp onaylamasına rağmen, 2. maddeye 1924 tarihli Tevhid-i Tedrisat Kanununu gerekçe göstererek çekince konmuştur. Son olarak, 4 Haziran 2004’de **BM Ekonomik, Sosyal ve Kültürel Haklar Sözleşmesini** de onaylayan Türkiye, sözleşmeyi yine çekinceyle onaylamıştır. Türkiye, Sözleşmenin 13. maddesine T.C. Anayasasının 3, 14 ve 42. maddelerini gerekçe göstererek, çekince koymuştur.

5237 sayılı Ceza Kanunundaki Düzenleme

5237 sayılı Ceza Kanununun (TCK) "Kişilere Karşı Suçları" düzenleyen 2. kısmının "Hürriyete Karşı Suçları" düzenleyen 7. bölümünde "AYRIMCILIK" tanımlanmıştır. Buna göre belirtili nedenlerle kişiler arasında ayırım yaparak mal satım, işe alım, hizmeti sunmama veya ekonomik özgürlüğün engellenmesi gibi durumlar olarak tespit edilen ayrımcılık örnekleri 6 ay - 1 yıl arası cezaya tabi tutulmuştur.

"Topluma Karşı Suçları" düzenleyen 3. kısmın "Kamu Barışına Karşı Suçları" düzenleyen 5. bölümünde ise bu kapsamda görülen eylemler kategorize edilmiştir. Şüphesiz bunlardan "Halkı Kin Ve Düşmanlığa Tahrik ve Aşağılama" başlığıyla düzenlenen 216. madde aslında nefret suçları hakkında uygulanması gereken bir maddedir. "Halkın sosyal sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge farklılığı bakımından farklı özelliklere sahip bir kısmını diğer bir kesim aleyhine kin ve düşmanlığa alenen tahrik eden kimsenin" bu davranışı kamu güvenliği

açısından açık ve yakın bir tehlike oluşturmaması halinde eylem 1 yıl - 3 yıl arası olmak üzere cezalandırılmaktadır.

Nefret suçları ile ilgili olarak Avrupa ülkeleri ve ABD'deki yasal mevzuat örneklerine baktığımızda;

Almanya; "Nefret Suçları" Perspektifi Yaklaşımı; yabancı düşmanlığı ve buna benzer diğer (din, dil, milliyet, ırk, etnik köken, cinsiyet, cinsel tercih düşmanlığı) saiklerle işlenen suçlarda, paralel diğer suçlara oranla daha ağır cezai müeyyideler getiren Amerika Birleşik Devletleri sistemini savunur. Örneğin ırkçı saiklere ya da etnik köken düşmanlığına veyahut mağdurun cinsel yönelimine dayalı bir insan öldürme fiilinin, başka saiklerle işlenen insan öldürmeden çok daha ağır bir öldürme eylemi olduğu düşünülüp failer daha fazla cezalandırılır.

Alman ceza kanununun 42/2. maddesine göre; yargıç, sanığın işlediği fiilden akseden inanç ve fikirlerini cezanın tayininde göz önünde tutmak durumundadır. ırkçı bir saldırıda failin bu "inancı", ona uygulanan cezanın en aşağı hadden en yukarıya kadar çekilmesine neden olacaktır.

Amerika Birleşik Devletleri ; "Nefret suçları perspektifi" ile "Ayrımcılığın önlenmesi perspektifi" birlikte uygulanmaktadır. ABD'nde Ceza Tayini İlkeleri kanun hükmündedir ve modifikasyon/ceza tayini ayarını öngörmektedir. Buna göre tüm federal suçlar kin ve nefret temeline dayalı olarak işlenirlerse haddinden fazla cezalandırılacaklardır

Yukarıda belirtilen sözleşme ve protokollerden başka,

Her Türlü ırk Ayrımcılığının Tasfiye Edilmesine Dair Uluslararası BM Sözleşmesi

Avrupa İnsan Haklarının ve Temel Özgürlüklerin Korunması Sözleşmesine Ek 12 Nolu Protokol

Birleşmiş Milletler Kişisel ve Siyasi Haklar Sözleşmesi (1966),

Roma Antlaşması (1958),

Amsterdam Anlaşması (1999) gibi pek çok uluslar arası/ulusalüstü antlaşma/sözleşme hükümlerinde Nefret Söylemleri yasaklanmıştır.

Bu örneklerde de görüyoruz ki; İç hukuk ve uluslar arası / evrensel hukuk nefret söylemlerini suç olarak kabul etmektedir. Lakin uygulamalar göstermektedir ki; ülkemizde mevcut yasal mevzuat nefret suçlarını önleme ve cezalandırma hususunda yetersiz kalmaktadır.

Son yıllarda etnik kökeni, dini inancı, ideolojisine karşı duyulan düşmanlık nedeniyle pek çok kişi öldürülmüş / saldırıya maruz kalmış / tehdit edilmiştir. Ve bunun önlenmesi, en azından artmaması yönünde hiçbir tedbir alınmamaktadır.

MADDE GEREKÇELERİ

Madde 1- Bu madde ile Nefret Suçlarının ve Ayrımcılığın önlenmesinde etkin bir düzenleme yapılması amaçlanmıştır. Günümüzde nefret suçlarının ve ayrımcı uygulamaların artarak yaygınlaşması nedeniyle TCK m/216 bu suçların ve uygulamaların önlenmesi, cezalandırılması konusunda bir caydırıcılık teşkil etmemekte, bu sorunlarla mücadele edilmesi bakımından yeterli olamamaktadır. Nefret suçları hoş görüsüzlüğün şiddet içeren bir göstergesi olup, sadece doğrudan mağdurlar üzerinde değil, aynı zamanda mağdurla ortak nitelikler taşıyan tüm topluluk üyeleri üzerinde de derin izler bırakmaktadır.

Küreselleşme nedeniyle devletler arasında prosedürlerin azaltılmasından kaynaklı olarak yabancı ülkelere girişlerin kolaylaştırılması, insanlar arasındaki ırk, din, dil gibi farklılıkları daha da görünür kılmaktadır. Nefret suçları bu alanda da küreselleşmenin bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Küreselleşmenin hızla geliştiği ve buna bağlı olarak da nefret suçlarının önümüzdeki yıllarda artarak yaygınlaşacağı düşünüldüğünde, güvenli yaşam alanını tehdit eden bu soruna karşı devletlerin hem iç hukuklarında hem de uluslar arası mevzuatta ivedilikle tedbir almaları gerekmektedir. Bu, insan haklarını gerçekleştirmek açısından kaçınılmaz bir gerekliliktir.

Nefret söylemleri ve ayrımcılık, ülkemizin de taraf olduğu birçok uluslar arası / ulusalüstü sözleşmede yasaklanmıştır. Evrensel hukuk normları, bu nefret söylemlerinin ve ayrımcılığın önlenmesini ve cezalandırılmasını içeren yasal düzenlemeler yapılması gerektiğini belirtmektedir.

Türkiye'nin 2003'te imzaladığı 1966 tarihli **Birleşmiş Milletler Kişisel ve Siyasi Haklar Sözleşmesi**'nin 20. maddesinde

“Her türlü savaş propagandası ve ulusal, ırksal ya da dinsel nefretin ayrımcılık, düşmanlık ya da şiddete kışkırtma şeklini alacak biçimde savunulması yasalarla yasaklanmalıdır.” Hükmü yer almaktadır.

1997 tarihli Amsterdam Antlaşması'nın, 13. maddesinde bireyler arasındaki, dil, din, köken, inanç ve cinsiyet farklılıklarının ayrımcılığa neden olmaması gerektiği düzenlenmekte, bununla AB'nin eşitlik ilkesine olan bağlılığının amaçlandığı belirtilmektedir.

BM İnsan Hakları Komitesi, 1989 yılındaki otuz yedinci oturumunda yaptığı 18 nolu Genel Yorumda, “Her Türlü Irk Ayrımcılığının Tasfiye Edilmesine Dair Uluslararası BM Sözleşmesinin” 1. maddesindeki “ırksal ayrımcılık” tanımlarına atıfta bulunarak, ayrımcılığa ilişkin aşağıdaki tanımı geliştirmiştir:

" Komite Sözleşmelerde kullanılan 'ayrımcılık' teriminin ırk, renk, cinsiyet, dil, din, politik ya da diğer görüşler, ulusal ya da sosyal köken, mülkiyet, doğum ya da diğer statüler gibi herhangi bir zemin üzerine dayandırılan ve bütün hak ve özgürlüklerin eşit ölçüde bütün kişiler tarafından tanınmasını, kullanılmasını veya yararlanılmasını kaldırma veya zayıflatma amacına sahip, herhangi bir ayırma, dışlama, kısıtlama veya üstünlük tanıma olarak anlaşılması gerektiğine inanmaktadır."

Bu tanım göz önüne alındığında, **Avrupa Konseyi'nin de BM İnsan Hakları Komitesinden farklı düşünmediğini söylemek mümkündür. Nitekim Avrupa İnsan Haklarının ve Temel Özgürlüklerin Korunması Sözleşmesine Ek 12 Nolu Protokol'ün 1. maddesi benzer genişlikte bir ayrımcılık tanımı yapar ve ayrımcılığı genel olarak yasaklar:**

Madde 1-Genel olarak ayrımcılığın yasaklanması

(1) Kanunda öngörülen haklardan yararlanma, cinsiyet, ırk, renk, dil, din, siyasi veya başka görüşler, ulusal ya da sosyal köken, ulusal bir azınlığa mensubiyet, servet, doğum veya başka bir statüden kaynaklanan herhangi bir nedenle ayırım yapılmaksızın sağlanır.

(2) Kimse, herhangi bir kamu otoritesi tarafından, 1. fıkrada sayılan gerekçelerle ayrımcılığa tabi tutulamaz.

Ülkemizde yaşanan örneklerle bakıldığında, bu suçların bir defaya mahsus olarak işlenmediği süreklilik arz ettiği görülecektir. Bundan kaynaklı olarak toplumda "nefret grupları" ve bu grupların hedef aldığı "mağdur kitleler" ortaya çıkmıştır. Bu grupların bu kitlelerin herhangi bir üyesine zarar vermesi kuvvetle muhtemeldir ancak bu tehlikeyi önleyecek hiçbir mekanizma bulunmamaktadır. Maddenin mevcut halinde yer alan 6 ay-1 yıl-3 yıl hapis cezası ile bu tehlike önlenememektedir. Bireylerin can güvenliğinin olmadığı bir toplumda insan haklarının ve demokratik hukuk sisteminin varlığından söz edilemez. Bu nedenle derhal, yalnızca Nefret suçlarını ve ayrımcı uygulamaları tanımlayan, bu suçlar ve uygulamalar ile mücadele edecek mekanizmalar tesis eden bir yasal mevzuat oluşturulması gerekmektedir.

Bu suçlara karşı işletilen mekanizmaların zayıflığı ve cezaların yetersizliği, hak ihlallerini meşrulaştırmaktadır. Diğer yandan yaşanan tarihin objektif kriterlere göre tartışılmasını engellemekte, toplumun "geçmişini unutmasına" ve "belleksizleşmesine" neden olmaktadır. Bu nedenledir ki bu suçlar hiçbir şekilde zamanaşımına uğramamalıdır. Suçun mağdurları açısından cezanın zamanaşımına uğraması adalet duygusuna duyulan güveni sarsmakta, ihkak-ı hak ile ölç alma duygusuna neden olmaktadır.

Madde 2- Medya bizim toplumumuzda güçlü ve doğrudan bir baskı aracıdır Türkiye'de sık sık medyanın taraflı, önyargılı ve ayrımcı bir dil kullandığına tanık oluyoruz. Özellikle de azınlık hakları, silahlı çatışmalar ve AB üyelik süreci gibi konularda bu dil kendini daha fazla gösteriyor. Haberlerde, özellikle de manşetler ve haber başlıklarında kullanılan provokatif, ırkçı ve ayrımcı dil, toplumda düşmanlık ve ayrımcı duyguları tetikleyen, kalıp yargıları güçlendiren birer araca dönüşüyor. Her ne kadar evrensel ve ulusal gazetecilik ilkeleri, hatta bazı medya kuruluşlarının kendi gruplarının yayınladığı basın etik ilkeleri bulunsa da, birçok haber ürünü bu ilkeleri ihlal edebiliyor. Böylesi bir dilin kullanılması ise toplumda huzursuzluk ve savunmasız gruplara yönelik yaygın bir önyargının yerleşmesine yol açıyor. Hedef alınan kişi ve gruplar ise tedirginleşiyor, sessizleşiyor ve demokrasinin olmazsa olmazı olan sosyal ve siyasal yaşama katılım şanslarından zorunlu feragat ediyorlar. Bu kışkırtıcı ve hedef gösterici dil kullanımı zaman zaman düşmanlaştırılan ve marjinalleştirilen grupların üyeleri ya da mekânlarına yönelik saldırılarla sonuçlanabiliyor. Bu nedenle yasal düzenleme, evrensel gazetecilik ilkeleri ile bağdaşır hale getirilmelidir.

Madde 3-Yürürlük maddesidir.

Madde-4 Yürütme maddesidir.

TÜRK CEZA KANUNUNDA VE BASIN KANUNUNDA DEĞİŞİKLİK YAPILMASINA DAİR KANUN TEKLİFİ

Madde 1-12.10.2004 tarihli ve 5237 sayılı Türk Ceza Kanunun 216. maddesi aşağıda belirtilen şekilde değiştirilmiştir

“(1) Halkın sosyal sınıf, ırk, din, mezhep veya bölge bakımından farklı özelliklere sahip bir kesimini, diğer bir kesimi aleyhine kin ve düşmanlığa alenen tahrik eden kimse, bu nedenle kamu güvenliği açısından açık ve yakın bir tehlikenin ortaya çıkması halinde, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(2) Halkın bir kesimini, sosyal sınıf, ırk, din, mezhep, cinsiyet veya bölge farklılığına dayanarak alenen aşağılayan kişi, altı aydan bir yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.

(3) Halkın bir kesiminin benimsediği dinî değerleri alenen aşağılayan kişi, fiilin kamu barışını bozmaya elverişli olması hâlinde, altı aydan bir yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.”

(4) Bu madde kapsamında verilen hapis cezaları paraya çevrilmez. Ertelenemez ve bu suçlarsa CMK’nın 231.maddesi uygulanmaz.

(5) 1,2 ve 3. fıkralarda belirtilen suçların konusunu oluşturma fiillerin tanımı , Nefret Suçları, Irkçı ve Etnik Ayrımcılığa Karşı Türkiye’nin taraf olduğu uluslar arası / ulusalüstü sözleşme hükümleri ile çatışamaz. Türkiye’nin Nefret Suçları, Irkçı ve Etnik Ayrımcılığa Karşı ilerde taraf olacağı sözleşme hükümleri saklıdır.

(6) 1,2 ve 3. fıkralarda belirtilen suçlar zamanaşımına uğramaz.

Madde 2- 12.10.2004 tarihli ve 5237 sayılı Türk Ceza Kanunun 66. maddesi aşağıda belirtilen şekilde değiştirilmiştir

(1) Kanunda başka türlü yazılmış olan hâller dışında kamu davası;

a) Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasını gerektiren suçlarda otuz yıl,

b) Müebbet hapis cezasını gerektiren suçlarda yirmibeş yıl,

c) Yirmi yıldan aşağı olmamak üzere hapis cezasını gerektiren suçlarda yirmi yıl,

d) Beş yıldan fazla ve yirmi yıldan az hapis cezasını gerektiren suçlarda onbeş yıl,

e) Beş yıldan fazla olmamak üzere hapis veya adli para cezasını gerektiren suçlarda sekiz yıl,

Geçmesiyle düşer.

(2) Fiili işlediği sırada oniki yaşını doldurmuş olup da onbeş yaşını doldurmamış olanlar hakkında, bu sürelerin yarısının; onbeş yaşını doldurmuş olup da onsekiz yaşını doldurmamış olan kişiler hakkında ise, üçte ikisinin geçmesiyle kamu davası düşer.

(3) Dava zamanaşımı süresinin belirlenmesinde dosyadaki mevcut deliller itibarıyla suçun daha ağır cezayı gerektiren nitelikli hâlleri de göz önünde bulundurulur.

(4) Yukarıdaki fıkralarda yer alan sürelerin belirlenmesinde suçun kanunda yer alan cezasının yukarı sınırı göz önünde bulundurulur; seçimlik cezaları gerektiren suçlarda zamanaşımı bakımından hapis cezası esas alınır.

(5) Aynı fiilden dolayı her ne suretle olursa olsun tekrar yargılanması gereken hükümlünün, sonradan yargılanan suça ait üçüncü fıkroda yazılı esasa göre belirlenecek zamanaşımı göz önünde bulundurulur.

(6) Zamanaşımı, tamamlanmış suçlarda suçun işlendiği günden, teşebbüs hâlinde kalan suçlarda son hareketin yapıldığı günden, kesintisiz suçlarda kesintinin gerçekleştiği ve zincirleme suçlarda son suçun işlendiği günden, çocuklara karşı üstsoy veya bunlar üzerinde hüküm ve nüfuzu olan kimseler tarafından işlenen suçlarda çocuğun onsekiz yaşını bitirdiği günden itibaren işlemeye başlar.

(7) Bu Kanunun İkinci Kitabının Dördüncü Kısımında yazılı ağırlaştırılmış müebbet veya müebbet veya on yıldan fazla hapis cezalarını gerektiren suçların yurt dışında işlenmesi hâlinde ve bu kanunun 216.maddesinin 5. fıkrasında yer alan nefret suçlarında dava zamanaşımı uygulanmaz.

Madde 3- 26.06.2004 tarihli ve 5187 sayılı Basın Kanunu'nun 3.maddesi aşağıda belirtilen şekilde değiştirilmiştir.

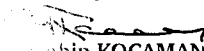
“Basın özgürdür. Bu özgürlük; bilgi edinme, yayma, eleştirme, yorumlama ve eser yaratma haklarını içerir.

Basın özgürlüğünün kullanılması, demokratik ilkeler göz önüne alınarak “Nefret Suçları, Irkçı ve Etnik Ayrımcılığa Karşı Türkiye'nin taraf olduğu uluslar arası / ulusalüstü sözleşme hükümleri ile çatışan hallerde sınırlanabilir.

Madde 4- Bu kanun yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

Madde 5- Bu kanun hükümlerini Bakanlar Kurulu yürütür.

ASLI GİBİDİR

Ali KOCAMAN
Bakanlar ve Kararlar
Başkanı